

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Stowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

• Sserbiske njedzelske lopjeno. •

W Budyschinje, 12. augusta 1923.

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihicizšceženi a płaczi šchwórtlětnje 200.— hr.

11. njedzela po śwj. Trojizy.

Zapowštokske skutki 10, 25—33.

Jako běšče Bóh šwět stworik a semju krašnje wuhotowal se wšěm, šchož na semi je a wošebje cžłowjekow wudebil se cžělnymi kaž i duchownymi darani, je wón chyzł, so by cžłowjek na Boha podomny byl. Tehodla da wón cžłowjetej šwědomje, kotrej jeho na Boha a na Božu wolu stajnje dopomnja. Ale cžłowjetojo šu krašnosć njesachodneho Boha pšchewobrocžili na cžłowjefku podobnosć abo na podobnosć stworenjow, a cžłowjetojo šami šu šapadnyli do žadošcžow jich wutrobow a šo wot nich wobkneža. Tak bu šwět rostorhnjeny, tak nastachu wójny a njepšchecželstwa mjes cžłowjekami a ludami. Cžłowjetojo je hrěščna cžłowjefka wola bóle wažna hač Boža wola? — Jako cžaš bē dopjelny, póšla Bóh šwojeho šyna, so by tón pšchewinyl móž hrěchow nad cžłowskimi wutrobami a pšchinjeł na semju Bože kralestwo a cžłowjekam? temu dopomhał, so bychu kaž bratlja a šotry šo lubowali mjes šobu a Boha Wótza cžesčžili a šbóžnosć pšches Šhrysta dobyli. Tehodla Jesuž šwojim wučobnikam pšchitaja: „Džicže po wšěm šwěcže a wučęže wšchitkich póhanow!“ Njedhrbjake žane rostory wjazy byč, wšchitzy džęcži jeneho Wótza w nješebach. Šdže stejimy džęnša? Džęcži džěl cžłowjesta na semi šo mjenuje kšchescžijanški — a tola tež tu: kelko rostory a hidy, kajke wójny a njepšchecželstwa! Šdže šu kšchescženjo, so bychu Božu wolu dopjelnili, a Bóh tola chze, so by wšchitkim ludžom pomhane bylo? Abo je hrěščna cžłowjefčna wola bóle wažnišča hač Boža wola? Šloro šo tak šda. Tola tak njęmē to bęč abo wostacž! Džęnš šebi ludžo šlowu šamaju, kaš mogli wupucž namacaj se kšchecže

muš cžaša w krajach a ludach, mjes krajami a ludžimi. Tola jenož jene móže pomhacž, ta prošwa: Štwoř me mni, Božo, cžistu wutrobu, a daš mi noweho, wěšteho ducha. — haj kšchescžijanam woprawdže kšchescžijanškeho ducha!“ W tak mjenowaných kšchescžijanških ludach knježi duch póhanskeje šebicžnosće. Wš kšchescžijenjo, dajče wot Jesužoweho ducha šo mješč, so byšcže podobnosć na Boha šako dobyli!

Tehodla pohladajmy na Pětra, šo bychmy wot tuteho wučobnika Jesužoweho wušli:

1. Šwěru pšchecžimo temu, šchož šebi Bóh žada.
2. Ponizne šamopšnacže.

1. Pětr, šyn židowskeho luda, běšče po židowskich uucžbach rostucženy a wobkucženy we wěrje, šo je israelski lud Boži lud a Bóh je Bóh Israelski. A jako Jesuž pšchidže, Boži Šsyn, běšče Bóh w nim ša šwój israelski lud wocžataneho Mešiaša póšlat. To běšče Pětrowe pšchewědženje. To njeběšče tež pšchewinjene, runjež běšče Jesuž pšchitaja: Džicže po wšěm šwěcže. Póhanjo bęchu ša njeho njecžilecži cžłowjetojo. Ale we widženju, kaž nam našch tekst praji, běšče Bóh jeho powucžil, šo by žaneho cžłowjefka ša gmejnskeho abo njecžilesteho njedžeržal. Pšchi džěle ša Bože kralestwo mašch kęžbowacž na to, šchož Bóh chze, niž na to, šchož šebi myšlišch. Džęnš škšchich husto: Wostajče póhanow, woni šu šnano šbožownišchi džžli my pšchi wšchej jich njewěrje a njepočintach, wšchalo tež kšchescžijenjo njęšku, kaž šo wučži! Temu šteji napschecžimo Bože šlowo: Bóh chze, šo by wšchitkim ludžom pomhane bylo; a hdyž kšchescžijenjo njęšku kaž šo wučži, wošebje hdyž šo njęstaraja wo Božu wolu, dha je to hańba ša nich, kšchescžijanški duch žini pra-

tych křesťijanow! — Pětr potajim poslušča na Bože rosnu-
czenje a dže sobu do domu pohanšeho hejtmana Corneliuša.
Bóh je ewangelijon wšchem ludžom dal. Schtóž temu sadžewa,
jo sam šhubi. Eswěru potajim pschecziwo Božej woli psche
wšchitko!

Tak ma bycz we wšchem našchim wobendženju, w našchim
powołanju. Wot praweho sastojuća so nicžo wjazny nježada, hač
so by wěrnny namakany byl. Tak we wšchednym powołanju.
Temu je nusne husto wulke šamosapřecze, hdyž so czi powołnje
prawje njespodoba, hdyž teho wuspěcha njenamakajšy, ketryž wo-
czakujesčy, hdyž je džěla pschewjele, mozy, kaž so czi sda, pať psche-
mało. A tola ma so džělo dotonjecz! Dwojžy czežbo czi budže,
jeli so na wšchelafore wobmyšljenja kedybujesčy; wšcho pať na-
najložžo pschewinjesčy, hdyž šebi prajišy: šwěrnje žwoju pichi-
šlušchnoscz dopjelni prawy sastojuć Boži. A tajsemu šwěrnemu
šfuttowanju Bóh žohnowanje šhubi. Sdyž ratar so nochze pró-
zowacz, njemóže k ničomu pichinicz. Sdyž dženy džěla:žer nochze
šwoje hodžiny džělacz, dyrbi tradacz. Žiwjenje šebi dženy žada,
so by kóždy šwoje mozy napinal; pschi dženi a wjetschej droho:žer
dyrbi kónž bracz, schtóž šebi njecha šam pomhacz abo komuž so
hewal njepomha. Tola bohuzel dyrbinny dženy tež widžecz, so
tak někotry so živi bóle hač hdy přjedy psches jebanštwy, psches
šwanje a tak podroženje cžlowješeje zyroby atd. Tehodla hla-
daj pschezo, so by so twojcho powołanja na křesťijanške wašch-
nje měl. Jako křesťijan njesapomni ženje, so šy Bohu samol-
wity sa wšcho, schtož cžinišy a tež kať jo cžinišy. Wšete šy sa
wšchě cžajny postajene Bože kašnje. Móže bycz, so je czi škerje
móžno bjes nich šwoje žiwjenje po žadanjach wutroby wražiwacz!
Ale kašje je to žiwjenje — kaž rěka, kotraž psches hrijóh štupi.
Wona drje je schěršča, ale njeje hluboka. Tak je tajte žiwjenje
šwjerščne, bjes hlubokich šamerow, a šhubi škóncžnje, k cžemuž
je powołane. So bychmy tola pschezo poskali kaž Pětr na to
šlowo: Bóh chze to; so bychmy cžinili kaž Pawol: Tehodla tak
běžu, niz jako na njewšete; ja tak bechtuju, niz jako jedyn, kiž do
lósťa ruba; ale ja pojimam šwoje cžělo a wošludžu jo na
šlužbu!

Tomu pať šlušča šylna wěra do Boha, kotraž šwět psche-
winje. Eswět naš wabi se šwojimi lóšchtami, naš štrjuduje se
tyšchnosczemi, naš špytuje š njewobštejnosczu a š njedžalom a se
škóscžu. Temu štaj napschecziwo jako brónje wěry a modlitwu a
šcerpliwoscz a cžichu myšl. Jesuš praji: Na šwěcže macže wy
cžěšnoscz, ale budžeje dobreje nadžije, ja šym šwět pschewinyl.
— A schto je škóncžnje najrješšche dobyče? — To, so šo šami
pschewinjemy. Šohka wěz, myš lubowacz, kiž naš lubuja, tola
Jesuš praji: lubuječe šwojich njepscheczelow! Šohka wěz, Božu
wolu dopjelnicz, hdyž naš šbožo a wješele witaju, ale Jesuš naš
wueži so modlicz: Dwoja wola so štan — Šohka wěz: wješoly
bycz š tym, kiž je wješoly — tola Jesuš pschistaji tež: placzče
š tymi, kiž plakaju. Tuž naš pschewinycz twoju šlaboscz a
njewěru a šebicnoscz, so by Bóh tež psches tebe šwoje šamery
dopjelnil. Budž šwěrnny w tym, schtož Bóh wot tebe a š toku
chze.

2. Je pať nam Pětr š tym prawy pschiklad dal, dha tež nam
da nuts pohladnycz do šwojeje wutroby. To je ponižne šamo-
póšnacze, schtož ju debi.

Tak někotra kniha je šo pišala wo tym, šajki maja ludžo
se šobu wobšhad mēcz. Šchłoda škóncžnje wo tu prózu, pschetož
žane druhe knihi naš njemóža lēpje wo tym rošwucžecz hač
našcha biblíja, jenož so bychmy š njeje wuťnycz chžyli. Wona
nam šwěczi do našcheje wutroby a nam dawa prawe šamo-
póšnacze a naš wjedže k ponižnoscz.

Jako Cornelius Pětra wuhlada, padže wón k jeho nohomaj.
Pětr pať wotmołwi, jeho pschewinycz: Štawaj, pschetož ja
šym tež cžlowjeť. To bēšche wón natuťnył wot teho, kiž praji:
Schtóž šo šam potuťschuje, tón budže poniženy... haj: nichtón
njeje dobry, šhiba tón jeniczki Bóh! Šelko jich je, kiž šy wo nje-
šbožu nješwěrnny, w dobrych dnjach pať hordži. Němžy šhěžorojo
šy šo cžěšciz, šy šebi woprowacz dali, jako bychu bohoyo byli,
a šelko křesťijanow je šo tehodla morilo, došelž cžlowjeskam wo-
prowacz nochžychu. Šak ponižnje wujnawa šo Pětr, kotrehož
bēšche tola tón šnjes wješeje wobhnađzil a š wješebityni dcrami
wuhotowal: ja šym tež cžlowjeť. Šak móženy tola wšchitžy
wot Pětra wuťnycz. Ša šo czi džakuju, so nješšym kaž drusy
cžlowjejojo, tak modlesche šo tamny šarišejšči w templu. Šodobna
šordoscz šnježi tež dženska w tak někotrej wutroby, jeje nadeš-
džesčy pola wulkičy kaž mašy, šhudny kaž bohatty. Šajke roš-
džěle nastanu njctrejabatšchi psches to mjes šušodami, mjes psche-
cželeni a šnatyni. Še jedyn wjetsche šbožo měl kaž drusi, hny-
dom cžert sa nim hraba a jeho wutrobu š hordosczu napjelnja.
W mlodych lētach štaj dwoj cžlowjeskaj dobray pscheczelaj, jedyn je
nětko šo derje woženil, je druhich pscheczelow namakal, je hoto-
wy muž. Nětko pscheczela se šwojich mlodych lēť wjazny nješnaj.
Šordoscz je jeho přjedawšche pscheczelne šmyšljenje škajšla. Š,
bychu šebi tola wšchitžy prajili: šmy cžlowjejojo se šlabosczemi a
brachami — tamni šy cžlowjejojo runje kaž my. Šaj njeje
škóncžnje Bóh, kiž ma wšchitkim woadcz, so bychu žiwjenje a
šbóžnoscz dobyli? Sdyž je Bóh wšchěch k temu powołal, so
bychu Bože džeczi byli, schto dha dyrbi potom š žyla hordoscz na
šwěcže, a njepošćicža nam Bóh šwoju hnadu hjele wšcheje na-
šcheje šašlužby a doštojnošče? Šaj wotwišuje škóncžnje sa wěcžnu
šbóžnoscz cžlowjela něšchto wot teho, schtož drusy wo nim myšla?
Njeje to wjele bóle Bóh šam, kiž šudži, haj kiž tež naš šudžicz
budže po tym, schtož šmy hódni? Pětr — wot hodžiny, hdyž
bēšche šwojeho šnješa šapřel — ponižny cžlowjeť. Wón je šho-
nil, šo šlowo wěrnno je: komuž šo sda, šo šteji, tón šo hladať, šo
njepadnje. Š tym, schtož tu na šwěcže je, a schtož tu i.a šwěcže
ma, šebi nichtón njemóže njebješe kraleštwy dobycz. Wjele bóle,
schtož našy, je czi Bóh dal sa twoje cžajne žiwjenje, so by se
dobrym sastojućkom byl; a jeli so schto bohadojajny je a cžini
jeho wolu, teho šameho šlyšči wón. Šladajmy, šo bychmy Bohu
špodobni byli a jako Bože džeczi pyťali Bože kraleštwy a jeho
prawdoscz, dha budže nam wšchitko druhe pschidate. Šamjen.
D. w R.

Ša křesťijanške maczerje!

Šo revoluziji je šo našchim žonom a maczerjam, wotškam
kaž džowlam nowe prawy doštalo: šmēdža nětko tež wolicz a šo
wolicz dacz. Š wulka a š žyla šebi wjele š teho nješcžinja, a tola
je jara wažne, šo šobu wola, jedna šo tola šobu wo najdrožiče,
schtož maja, wo šwoje džeczi a wo jich pschichod — jedna šo wo
to, hač šo džecžom wěra a nabožina šašhowa abo niz. Tehodla
džeczi dla ma kóžda macz šobu pschikšlušchnoscz, jeje nowe prawy
tež prawy wužiwacz, pschetož tak twari šobu pschichod našcheho
luda.

Alle hiščeje wažnišche je, schtož macz, schtož šotra, schtož
wotška direktnje cžini na džecžoch. Še šo ras pišalo to šlowo:
lud šo šbēhny abo lud padnje po tym, kaž žony w ludu šy.
Widžimy, šo wěra šo dženi a bóle šhubi š našcheho luda; pónžje
tak dale, budžemy škóncžnje šašubjenje žnjecz. Šwotšowne nje-
šbožo njeje najwjetsche sa našy lud, wjele bóle to, šo šo bóle a
bóle wšdawa wěry a šwěry a wšchnyow našchich wotžow. Šeho-
dha je to našy najšwjeczišchi nadawł, šo našche džeczi šašo na-

wufnu, Boha so bojecz a jeho lubowacz a jemu so dowericz. Wescze ma schula w tym nastupanju wulki nadawt a moze wjele dobreho wufonjecz. Ale wjazh wuczini starichiski dom, najwjazh macz! Macz dyrbi saho dzesczu ruzh strowacz a s nim so modlicz. Macz dyrbi dzesczu pokasacz, kaf Bozu sluzbu febi wazi a swoju bibliju a swoje spewarske lubuje, ale tez we wicem dzele swojemu Bohu sluzi s luboscju a se sczetpliwoscju. A schto moza dzeczi natwufnycz wot staricheje kotry! Ma so ta dobrych waschnjow, dzerzi na dobry porjad a na dobre mjeno a na czesz, budze s najlpschim pschikladom sa mjenichich bratrow a mjenische kotry. Wowka pak — kaf wifozu na nej dzeczaze wutroby — dyrbi saho kaf prjedy powjedacz rjane stawisny s jeje ziwjenja, kaf je Boh jej pomhal w taf netotre; niw — a nichton njemoze taf rjenje powjedacz dzeczom kaf luba wowka —; wowka dyrbi saho sascheczepicz lubosc s Jesusej do mlodich wutrobom, dyrbi jich spewacz natwuczicz rjane schtuczki a sherlusche, a nichton njedonija lepje s dzeczimi wufnycz kaf wowka! S tajkich domow stupja bnojo a dzowki do sweta, kiz twjerdze steja we werte, kiz febi schowaju czistu wutrobu a cziste swedomjo, kiz warja se luboscju sobu na sbozu luda a kraja. A hdze placzi lepje slowo: schtoz czlowjek byje, budze won znjecz. Scheschizianiske ruczerje, dopomucze so waschich najswjeczichich pschikluschnosczom!

S.

„Netotre padze na dobru rolu.“

Drje zadyn czafe njeje taf s lohka smyhleny byl kaf nasch czafe. Boh drje naf czezo doscz domachpyta, ale ludzo nachzedza do njeho wericz, njepofluchaju na jeho slowa, njestaraju so wo scheschizianiske woczehnjenje dzeczi. A hdzez w starichiskim domje pobožneho ducha njeje, tam je hufto doscz wsche nabožne rostwuczowanje dzeczi podarmo. Czim bole so wjekelimy, hdz hdyh a hdyh shonicz kmem, so wufnyw Božeho slowa tez dzenba hischce zple podarmo njeje. Tez dzenba hischce padnje netotre sorno na p'odnu rolu. Sa to njech je dopokas sledowazy list. Wkcdzenz je jon pišal. Won febi nehdy na paczerjach wschu prazu dawasche a dosta tez jako myto swojeje pilnoscze czestnu herbsku bibliju s legata fararja Jakuba sa pilne herbske paczeriske dzeczi. Jako po konfirmaziji na sluzbu czehnjesche, njejabu febi bilijiu sobu wsacz do zushy. W tu chwilu dzela w Hamburgu a piša wot tam sledowaze:

W Hamburgu, 29. julija 1923.

Dostojny knjes fararjo!

Dowolcze mi, so Wam po dolhim czafe netotre rhynezi pišam s dalokeje zushy wo mojim dzele, ziwjenju a sadzerzenju. Kaf so mi wjedze daloko wot domisny pola zushy ludzi? Jako moju lubu domisnu, staricheju, bratrow a zotsje wopuschiczich, hym s polnej nadziju so doweril mojemu lubemu Bohu, kotryz nje swarnuje a schituje. Drje je so mi tu w Hamburgu preni czafe jara hubjenje schlo, tola ja njezhym wotpadnyl wot mojego lubho Boha a hym so jemu s zylej wutrobu doweril. Won je mi s niw pomhal a swarnuje nje pschede wschem hym. Moje heflo je pschezo: Wschitzh, kofiz do Jesusa werta, njebudza shubjoni, ale smēja to weczne ziwjenje.

Dostojny knjeze! Nichton febi myhlicz njemoze, schto do ziwjenja netko w taf wulkim mescze, kaf Hamburg je, knjezi, kazh ludzo tu netko wokolobchaju: schtworh dzel Hamburgskich dzeczi njeje wufschczny, woni behaju wokoło kaf pohanjo. A hdz njedzelu do Božeho domu pschindzesch, nimale nikoho njewuhladasch. Zyrkej je nimale pr'odna a hwet je sly, haczrunje hym doscz domachpytanja wot Boha nashonili. Lud njeda so mylicz a wjedze swoje ske ziwjenje dale. Sa pak s tajkimi czlo-

wjetami zadyn wobshad nimam a wuberam febi tajkich, kofiz hischce do Boha werta a jeho njesazpivaju. Netotsi czlowjetojo wjedu czertowske ziwjenje, khodza na scherokej drosh, myhla jenoz na swetne, dadza so sawjecz. Je netko hrosny czafe sa nemski kraj, hdz so dopomnich, kaf je prjedy bylo. Prjedawfchi czafe je bohuzel nimo. Boh pak so njeda sa kmem mecz.

Ma swecze njeje netko niczo druhe hacz rubienstwo a mordarstwo. Tu so skoro njemozesch wjazh na hafy widzcz dacz. Wjeczor so ludzo nadpadnu a wurubja, a to psches mlodostnych — kommunistow. Dzklam netko w jenej blidatni a sakluzu rjany pjenjes.

Tuz skonczu to nadziji, so borsy powjescz wot Waf dostanu, a so Boh Waf swarnuje — schituje, so strowy wostanje:ze se swobu. Ton Wschehodobrocziwy iderz jene ziwjenje, kiz so psches lubosc s czlowjekam a wopradowzite sakluzby wufnamjeni, hischce dolho! Won pschihotuj Wam skoncznje hwjatoz ziwjenja!

Moje ziwjenje dyrbi Wam dopokasacz, so Wasche prjedawfche dobroty njejsche zanemu njedostojnemu wopokasali.

S wutrobnyh poczesczowanjom wostan s Waschej dostojnosczju sweru podwolny

M. M.

Wjekelimy so, so ma mlodzenz we wulkim mescze chwile, so na swojeho nehdufcheho dušchepastyrja dopomnicz, so so se Bohom a weru sabera a sawjedzenjam s pucza dze. A troshny Boh, so chzh jeho tez dale iderzecz na wufkej scheczshy a we wschich spytowanjach jeho weru pohlnicz. Boh dai, so by jeho wutroba byla rola, na kotroz Boze slowo pschinjeske stokroczne p'odny.

R. R.

Zyrkej a stat.

Wezera, 11. augusta, wopominachmy w Božich domach s pr'ejemu rasej to, kaf bu po njemerah a njeporjedze revoluzije we nemskim kraju wustawa sawjedzena a taf saho wicemu ziwjenju a dzelu westy jakoz polozeny. Sacz runje njeje jako, kotryz dyrbi tuton dzen sa krajny hwjedzen jeznicz, hischce wufschol, chzhische wufkostatna wyschnosc tola, so by so tez l'kha hjoz tuton sa netczilchi stat taf wazny dzen hwjeczi! a pschjesche febi s tomu, so by tez zyrkej jon sobuwjeczila, so by so tez psches Boze sluzby sobuwjeczil. Wo tutym pscheczju nemiskeje wyschnoscze le tez sakfke krajne konsistorium wezerawfche hwjeczenje poruczilo. Sapifamy to tu tehodia, dofelz to netkole w tajkim czafe, hdzez to pschezo reka: stat pscheczivo zyrkwi! shschimy, so je febi stat pišal, so by zyrkej tuton dzen, kotryz je tola najprjedy dzen stata, sobuwjeczila.

Schonjenje.

Snamjenity lekar ras s jendzelskim predarjom Kavanaghom hromadu pschindze, kiz recz borsy na praschiza nabožiny pschinjesche. „Ja njewopschizam“, lekar rjekny, „so moze taf wjestronszh idzelany muz, tajkiz Wy seze, hischce do tajkich starych bajkow wericz.“

„Knjes doktoro“, predar snapscheczivi, „pschedstajcze febi ras, wy czinjeschcze schonjenje, so nekajki lekariski bred westu khrosocz bjes wufsacza hoi; stajcze pad, so bušcche wy zam s tymle bredkom knjerczi wutorhnjeny, a so pola sto patientow, kotrych macze lekowacz, bjes wufsacza ton zam dobry wufschewobfedzbujecze: njebhischcche wy dowerjenje s temule lekarstwu meli?“

„So samo roshmi!“ lekar wotmolwi.

„Taf je tez s scheschizianstwom“, duchotny pokraczowasche, „moja wera wotpoczjuje na schonjenju; njech drush wo bajkach

rěča, ja wěm, sčtož bym sam na sebi a pola druhich nashonil. Moja wutroba bě něhdy polna njepokoja a njeměra; ja njewjedzach, k čemu bym na swěće; ja njemějach žaneho wotmołwjenja na najwážnišće prajchenja. Duž je so Bóh nade mnu smilil a mje k wěrje dowjedl; wot teho časa bym druzi cžłowjeł a mam nětko měr a tróšcht a wšcho, sčtož potřebam. A sčtož bym ja nashonil, to by wot mnohich lětsotkow sem wjele tyžaz cžłowjełow šonili.“

Lěšat mjelcěšče, žane słowo sazpicza wjazy psches jeho hubje njepšhindže. —

S bliffa a f dalofa.

— **S Noweje Sčjezeny.** S swoj stoty swaš swjeczěšchtaj džen 27. julija w Nowej Sčjezeny wunjenkar Gandrij Wuschit a jeho mandželika Augusta rodž. Neumannez. Mandželiki je khromy a czežyž blyšchi, hewaf pať wješeli so dobreje strowoseže na cžele kaž na duschi a swěru dželo po domje wobstara. Mandželika je cžika a czerstwa. Wošadny farat Rychžan-Rakecžanski pžohnowa jeju w domje a pschepoda jimaj sbožopschecža krajneho konsistorstwa, kaž tež cžestny dar pruskeho knježestwa. Narodžilo je so Wuschitez mandželikimaj 11 džeczi, 27 džecžidžeczi a 5 džeczi wot džecžidžeczi. Žiwych je jich hromadže 35. S nich je 12 w Amerizy. Bóh luby Senjes wobradž jimaj po próžy a staroscžow polnym žiwjenju slóncžny swjatoť.

— **Do Hrodžičeža** pscheproschuje našcha budowaza mlodžina na swoju 45. hlownu sšhadžowanu sa dženka a jutije. Dženka popoldnju 1/23 hodž. je hlowna šhromadžisna studowazeje mlodžiny, w kotrejž móžeich nadrobnišće šhonicž wo džele a próžowanju a wojowanju našchich studowaznych. Wječor w 7 hodž. je potom sabawa a jutije pschisamtnje so k tomu wulět do stala. Tuž, Sserbjo, chwataježe do Hrodžičeža. Našcha studowaza mlodžina ma pschi něczišchich hospodaršchich wobstejnoscžach czežke žiwjenje tam na šhulach, wošebje na uniwersiach. Tuž wopotažmy jej psches to, so ju na jeje hlownej sšhadžowanzy wopytamy, swój džak, so tola pschětrawa a wutrawa a sa naš Sserbow džela. A potom, my mamy towarštvo pomozh sa studowazu mlodžinu! Ssmny my wšchitžy hižo tu sobustawy s wěštych cžakej pschiměrjenym pschinoschkom abo smny tu hižo sapokožili swój wošebity dar sa to, so by so studowazym smožniko, studije dwo-njecž, a czežke hospodaršče wobstejnoscže pschewinycž. —

— **W Rožacžicach** steji Boži dom, kotryž daloko won do winow k ranju a k polnozny strowi wšy a hona a městacžko Wósbork. S jeho wěže rosnoschuja harmonizny klincžaze swony — tam wšhajo wot dotwarjenja zyrkwoje w lěcže 1679, njewucžahnywšchi tež we wulkej wójnje ani do lijernjow ani do někajkich cžěmnych kutow — swoje synki daloko do kraja, — bohuzel niz pschezo psches žyłu wošadu, kotraž je žyła bóle k pokodnju a k wječoru rosležana. Napohlad Božeho doma, kotrehož wěža bě drje něhdy sobu s twjerdžisnu, je nadpadny hižo tehodla, dokelž so sběha psched rospadankami a sčtomislkami stareho hroda. Wot šandženeje našymy sem je k tomu žyly Boži dom nowu swonkownu draštu woblecženy a strowi cžim pschecželnišcho do runinow. Wošada je so loni našymu smužila, to dželo, kotrež bě 1914 sapocžane, kotrež pať wójna škash, s nowa sapocžecž a pschewjescž, s najmjeišcha žyke wobnowjenje zyrkwicžki wot wotkach a tež smutskach a wuporjedjenje ščehi. Tějenje, kotrež bčhmy 1914 hižo sapocželi twaricž, wšchaf wostajichmy, dyrbja tola tež wošady, kotrež maja samo dwaj parnej fotolaj sa zyrkwine tčjenje, nětko swjetšcha abo pschezo w njewutepjenym Božim domje so šhromadžowacž, a my to do žyła hinať swucženi

njebčhmy. Sa to pať bčhmy sebi hižo we wójnje nowe pscheczele wot mišchtra Gule šatwaricž dali, dokelž bčhu našche stare došlužite. Wošada je loni nětko nawdala w pjenjescach to, sčtož ščeha zyrkwoje a fary sebi žadacše, a je potom w šornach mahromadžila to, sčtož bě nusne, so bčhmy žyly Boži dom wot wotkach, tež cžafnik, wobnowili a sapocželi s wobnowjenjom smutška. Šacž ke fermušchi bě swonkowne wobnowjenje a wotarnišcžeho hotowe. Tola, to nam njebě došč. Wobnowjachmy trjech, murje a ščženy a dale potom tež wobarbichany s nowa kubje, pscheczele — wotat a slětka buschtej s wotarnišcžezom wobnowjenej — a slóncžny tež kark. Žako ščedki njedobahychu, pomhachy wošadni, podpjerani pschezo wot kollatora hrabje s Bressler, s nowej ščerku šornow a pjenjes a psches to, so so sami gratu pschimachy a sobu dželachy. Tak bu nam móžno, so tež na to hišcže šbytkne smužicž a wofna wot wotkach a smutskach wšarbicž. A tole je nětko tež dokonjane, a hdyž tu pschi poslednim woblecženju wčžera někotre tyžazy pobrachowachu k doplaccženju, budže tutón njedostatk wěcže wurunany, přjedy hacž cžitarjo tuto šopjenko do rukow dostanu. Tak mamy nětko našch Boži dom žyly wobnowjeny, tež draštowu komoru a pschitwarf. Jenož dwě malej rumnosčzi wšiche rownišcžca cžakate; hišcže na to, ale wěcže niz wjazy dolho. Tčž našchey swěcžnikaj šaknitaj so w nowym blyšcžezu, mjeišchemu mošafnemu šopomhachy k tomu našchey mlody holzy, wjetšchemu šchleńčanemu s wjele stow kufkow šhotowjenemu, pať žony s wošady. — Tak je sebi Rožacžicžanska wošada stajila rjany pomnik luboscže k Božemu domej a ke kraleštwje krala Žeufša w tutym cžaju. Je džě tola nimo tutych ščerkow w šandženym lěcže s jenej ščerku wotplacžila dol wošady a s druhej ščerku swjedka ščedki sa druhe potřebny wošady. A hdyž je wošada nětko na tym, sa to, sčtož je nusne a třebne we wošadže a Božim domje, s nowa ščerku wuhotowacž, njebudže drje so nichtón dlhicž a komdžicž, ale budže sašo sobu pomhacž, kaž to jemu pschida samoženje a wutroba! S dobom je so tež wokoło našchey wójnskeho pomnika — bčhmy sobu mjes tymi přenimi, kofsiž swojim padnjnym pomnik wěnowachu, — nětko po wobnowjenju to poslednje dželo stalo. Seleni so tam mlódnje; mamy nadžiju na to, so nješbu mowti ale žiwi, kčžje tam rjenje, luboscž nam ženje njewuhajnje! Našch pomnik je s dobom debjeńka sa našch Boži dom, kotryž je, wošebje pola wěžywustojnych, sa rjany wukhwalenty, a namaka pschipsnacže wošebje tež pola žylych, kofsiž naš wopytuja, je džě tež něšcho wošebite a originalne, niz po druhim šložene. — Sdyž je sebi Rožacžicžanska wošada s tutym wšchém tajki pomnik stajila, cžini nětko tež wěcže wšcho, so je to tež žwy pomnik a wona žywa s nim a w nim!

— **Listowanje.** R. w B. sa 12. po Tr. — M. w B. sa 13. po Tr.

Biblija — cžaf — cžłowjeł.

34. tydžen, wot 19. hacž do 25. augusta.

19. dwanata njedžela po swj. Tr. Šap. št. 12, 1—11. — št. 161. — Šebr. 8.
20. pódžela. Št. 120. — št. 256. — Šebr. 9, 1—10
21. wutora. Št. 121. — št. 361. — Šebr. 9, 11—28
22. prieda. Št. 122. — št. 406. — Šebr. 10, 1—22.
23. šchtwórtek. Št. 123. — št. 412. — Šebr. 10, 23—39.
24. pjat. Št. 124. — št. 440. — Šebr. 11, 1—15.
25. sobota. Št. 125. — št. 304. — Šebr. 11, 16—40.

Cžičcž Ssmolerjez knihicžičcžeńje a kniharńje, šap. družstvo s wobmj. rukowanjom w Budyšchinje.